

старецъ дѣдо Гроздю, който и до днесъ живѣе, съ отиванieto си дѣдо Гроздю направи поклонъ до земята, приближи ся до пашата и зяпна го въ устата. Пашата отправи къмъ дѣдо Гроздю слѣдующитѣ въпроси и искания безъ дълго мисляние да му ся отговори, които бѣха: I-во какви ся тия глупави комитаджилъци отъ васъ? Що е за врява край селото ви? Нѣмате ли отъ друго село хора? Защо не сте пуствали Ямболский Каймакамъ въ селото? Гдѣ ви ся топоветѣ, байрацитѣ и войската за да ся биемъ? Отговорътъ на тия въпроси бѣха тия: „никакви комитаджийски движения и въстания не съществуватъ у насъ, нито митинги край село; а она сборъ който ви виждате е сборъ отъ жени, момичета и дѣтца, които злощастно оплакватъ послѣднитѣ си горчиви дни отъ живота; а нѣкъ другий митингъ е сборъ отъ мъжне, съ селяни, които мисля, на скоро ще ся прѣдставятъ прѣдъ ваше прѣвѣсходительство за да просятъ покровителство ви; нѣма ни единъ гостинъ отъ други села; а причината за гдѣто не позволихме на Ямболский каймакаминъ да влѣзе въ селото ни е че той бѣше пристигналъ както си сега съ безбройно число баши-бозуци за да ни ограби и животъ и имотъ; а колкото за топове, байраци, пушки и войска, за жалость Господъ отъ такива нѣща ни е упозилъ—нѣмаме“.

„Не, не! извика яростно звѣрътъ, Вий сте цѣли комити, хайде искарайте си войската и ще ся биемъ!“ „Маршъ въ селото, махнете ся отъ очитѣ ми!“ Депутацията ся отправи за къмъ селото си. Въ тая истата минута пристигва селския имъ султанъ Х. Иминаа съ талигата си. Пашата слѣдъ като го привѣтствува съ богатата изобилна плячка, която слѣдъ малко ще му ся падне, попитва го: „Хаджи Иминаа, кажи ми какъ да направи, да ги отбирамъ ли или нарѣдъ?“—Хаджи И-